

POSTANOWIENIE

Dnia 5 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Gierszon

w sprawie z wniosku **P. N.** o wznowienie postępowania zakończonego
prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w S.
z dnia 5 października 2009 r.,
utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S.
z dnia 20 maja 2009 r.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 5 grudnia 2013 r.,
zażalenia skazanego Piotra Nowaka na zarządzenie Zastępcy Przewodniczącego II
Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 4 października 2013 r.,
o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania

postanowił

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym, przywołanym powyżej, zarządzeniem Zastępcy Przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego odmówił przyjęcia wniosku skazanego P. N. – w powyżej wskazanej sprawie – wobec tego, że nie spełnił on warunków formalnych jego dopuszczalności. Jako podstawę prawną tego orzeczenia wskazał przepisy art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

Na to zarządzenie skazany Piotr Nowak złożył zażalenie, w którym domagał się uchylenia skarżonego orzeczenia.

Zarzucił „Sądowi, że nie dokonał należytej analizy akt”, podnosząc, że nie powinien być też „bazować na opinii adwokata, który pisze bzdury, myli fakty i daty rozpraw, względem których podnoszone są zarzuty, wskazujące na wymóg wznowienia postępowania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie jest bezzasadne i to w stopniu oczywistym.

Podnoszone w nim okoliczności nie mają znaczenia dla oceny zaskarżonego zarządzenia. Przedmiotem niniejszej kontroli instancyjnej jest bowiem tylko to zaskarżone zarządzenie, nie zaś prawidłowość i rzetelność przeprowadzonego w sprawie skazanego procesu.

Dokonując więc oceny zaskarżonego zarządzenia uznać należało jego trafność i zasadność.

Nie ulega wszak wątpliwości, iż wniosek o wznowienie postępowania może być przyjęty do merytorycznego rozpoznania tylko o tyle, o ile został sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego. Taki wymóg wprost stanowi przepis art. 545 § 2 k.p.k.

Skazany był świadomy tych ograniczeń, był bowiem wezwany do usunięcia braku formalnego wniosku poprzez jego sporządzenie i podpisanie przez adwokata, ale tego nie uczynił (k 38, 39, 43). Przy czym, to wezwanie otrzymał w sytuacji gdy, wcześniej wyznaczony z urzędu obrońca przedłożył opinię co do braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania w jego sprawie.

Twierdzenia skazanego, zawarte w zażaleniu, iż Sąd nie powinien bazować na tej opinii adwokata i rozpoznać jego wniosek o wznowienie, są bezprzedmiotowe w świetle powyżej przytoczonych regulacji ustawowych. Sąd przecież mógłby to zrobić tylko wtedy, gdyby był on sporządzony i podpisany przez adwokata lub radcę prawnego.

Zauważyć też należy, iż wbrew wywodom skazanego, obrońca odniósł się w swojej opinii do tych okoliczności, które on sam przytoczył w sporządzonym osobiście wniosku o wznowienie i ocenił ich znaczenie z punktu widzenia, wskazanych w art. 540 § 1-3 k.p.k. oraz art. 540 a k.p.k., podstaw wznowieniowych.

Z tych to względów, postanowiono jak wyżej.

